

Oratio ex Harveii Instituto habita in Theatro Collegii Regalis Medicorum Londinensis, octob. 19 MDCCLXI / a Georgio Baker ... Calci orationis accedit commentarius quidam de Joanne Caio, anatomiae conditore apud nostrates.

Contributors

Baker, George, Sir, 1722-1809.
Caius, John, 1510-1573.
Royal College of Physicians of London.

Publication/Creation

Londini : Apud J. Whitson & B. White, 1761.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/hmvz2upz>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

**wellcome
collection**

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

10824/C

38743

O R Á T I O
 EX HARVEII INSTITUTO
 HABITA IN THEATRO
 COLLEGGII REGALIS
 MEDICORUM LONDINENSIS,

OCTOB. 19. MDCCLXI,

A GEORGIO BAKER, M. D.
 COLL. REGAL. MED. LOND. ET COLL. REGAL.
 CANTAB. SOC.

Calci Orationis accedit Commentarius quidam de JOANNE CAIO,
 Anatomizæ Conditore apud Nostrates.

L O N D I N I,
 Apud J. WHISTON & B. WHITE.
 MDCCLXI.

Handwritten notes:
 8/18/14
 237
 21

O R A T I O

EX HARVARDI INSTITUTO

HABITA IN THEATRO

38743

G O R I E C R E A L I S

MEDICORUM LONDINENSIS

Octon. of SOCIETY

A GEORGIO BAKER, M.D.

COLL. REGAL. MED. LOND. ET COLL. REGAL.

CANTAB. SOC.

Acti Ontarioe ecclesie Commentarii quibus de Joanne...

Antonie Condonae post...

L O N D O N I

And J. Whiston & W. ...

M D C C L X I

VIRO PLURIMUM COLENDO,
COLLEGII MEDICORUM PRÆSIDĪ,
THOMÆ REEVE;

ET

SOCIIS EJUSDEM ORNATISSIMIS,
HAC ORATIONE,
IPSORUM JUSSU HABITA ET IN PUBLICUM EMISSA,

AMOREM SUUM ET OBSERVANTIAM

TESTARI VOLUIT

GEORGIUS BAKER.

VIRO PLURIMUM COLENDO

COLLEGII MEDICORUM PRÆSIDI

THOMÆ REEVES

ET

SOCIIS EJUSDEM ORNATISSIMIS

HAC ORATIONE

IPSORUM JUSSE HABITA ET IN PUBLICUM EMISSA

AMOREM SUUM ET OBSERVANTIAM

TESTARI VOLEAT

GEORGIUS BAKER

ORATIO HARVEIANA.

SI qui sunt, qui Oratores vestros, in hac solenni sua laudatione, de Re Medica gloriosius paulo prædicare, & magnifice magis quam vere solitos loqui arbitrentur, næ illi tum virtutes & merita vestra parum habent perspecta, tum etiam de antiquissimæ præstantissimæque Artis auctoritate atque gloria perperam & maligne judicant. Si enim vilioris æstimanda sit Medicina, quod terminos quosdam, a Natura sibi præfinitos, pudenter agnoscat; si Medicis jure vitio vertendum, quod Artem exerceant mancam atque debilem, quæ conjectura nititur, & in opinionum levitate versatur; valeant itaque omnes fere, quotquot honestas Artes Homini aut Fors objecerit, aut diu multumque meditando patiens extuderit labor. Probe norunt Sapientiæ omnis reconditoris consulti, quam immensum fit illud, quam infinitum quod nesciunt; quot Re-

giones in omni restent Scientia aut omnino incognitæ, aut nondum satis exploratæ. Eas vero omnes, qua licet, diligenti studio atque labore disquirere, perlustrare; in abditos rerum recessus, Natura Duce, penetrare; Opes inde undique conquisitas accumulare, congerere, & ad sublevandam vitæ mortalis imbecillitatem ac miseriam adhibere atque convertere; (id quod Antecessores vestri summa cum laude sua fecerunt, Vosque ipsi sedulo facitis) id demum humano ingenio, solertia, industriæ, benevolentia palmarium, ea vestra præcipua est laus. Suus autem Artique ipsi & vobis salvus constabit honos, si unicum appellem hodiernæ celebritatis Auctorem atque Patronum, Medicinæ omnis sanioris Conditorem Statoremque HARVEIUM: Plurimum enim vobis, ex vestra cum tanto Viro cognatione, & pretii & amplitudinis accrescere, testor illa ejus de revolvibili sanguinis cursu atque recurso præclara Reperta; Testor hanc, quam famæ ejus faventem adeste video, doctissimorum Hospitum frequentiam; Testor denique hos ipsos parietes, quibus ille decus & stabilitatem addidit, quos Ære suo amplificatos æternitati consecravit, qui
 laudibus

laudibus vicissim Ejus honestissimis in æternum resonabunt.

Bene quidem ac sapienter, Auditores, apud Romanos in more positum fuit atque institutum, ut Nobilis cujusque familiæ imagines in ipso Domus atrio collocatæ prostant; ea nimirum mente atque consilio, ut Virtus, domesticis commendata exemplis, tum majorem amorem excitaret sui, tum Posteritati etiam admoveret aciores quosdam aculeos ad imitandum. Nostrum est hodie, non ingenii, non eloquentiæ inceptum, sed Officii, sed Pietatis, Nobilissimæ Familiæ vestræ tanquam imagines ob oculos proponere: Neque sane verendum, ne commemoratio hæc quasi exprobratio aliqua haberi possit, cum apud Eos prolaturus sim, qui & alieno fulgore splendent, & suo; qui, etsi ab iis originem ducant, de quibus vel degenerare aliquatenus liceret, incolumi gloria, eorum tamen vestigia abunde implent, & laudes sibi traditas cumulate reponunt.

Atque ut inde dicendo proficiscamur, unde oritur Nobilitatis vestræ principium, Ecquis usquam

quam est in univēsa Medicorum Gente, quin Virum illum, cujus consiliis, sapientia, legibus hanc optime & constitutam & moratam esse Civitatem gloriamur, tanquam aliquem Medicinæ præsidem Deum, suspicere soleat ac venerari? Ecquis, qui sinceris Scientiæ Cognitionisque fontibus vel prima labra admovit, quin ex animo honoratum LINACRI nomen salutare gestiāt, & reviviscentium simul literarum auspicia sibi gratulari? Contemplemini enim animo, natum ante LINACRUM, sacra illa Doctrinæ omnis Lux quam aut prorsus jaceret extincta, aut, si crepuscula quædam, maligna illa atque incerta, & quasi sublustrem caliginem hinc inde spargeret. Recognoscite Ecclesiam adeo non, quod decuit, antiqua Sapientia venerabilem, ut ne erubesceret illa quidem Sapientiam omnino omnem nescire simul & contemnere. Academiam videtis adeo sui dissimilem, ut Athenas profecto aliquis ipsis in Athenis frustra quæfiverit. Pro Scientia philosophandi, quæ principatum ibi quendam jure suo obtinet, dominabantur Monstra visu fœda, Error, Ignorantia, & Somnus. Si quid in Medicina nostra certi esset & explorati, id omne a Græco quidem

quidem fonte deductum, at in arescentes Arabum rivulos dispertitum, non, nisi ex lutulentis eorum versionibus, cum nausea quadam tollendum erat atque hauriendum. Jacebat Ars, Vitæ humanæ Præses, horrida & inculta, & tanquam sordidissimus aliquis atque illiberalis quæstus, ad tabernas & Officinas amandabatur; nec cuiquam, Medicum se professuro, aliud datum erat negotii, nisi ut fieret bene & gnaviter impudens.

Quæ cum ita essent, an fortunam LINACRI miseram ac miserandam putem, eo quod domi non haberet unde disceret; an felicem eum potius prædicem, cui contigit ea foris didicisse, quæ possent & ipsum Patriæ, & Patriam terrarum Orbi commendare; cui contigit quicquid Florentia, quicquid Roma literarum aluit, (fuit autem tum temporis Italia Græcarum Artium plenissima) in Academiæ suæ sinum secum deportare, & inter suos auctiora atque uberiora depromere Transalpinæ eruditionis miracula? Si placuit de suo aliquod dare (dedit autem quam gravissima) venustus fuit, elegans, copiosus, ut nihil supra: Si Græcos vertere, fidus satis, sed

nec aridus Interpres; neque enim formam modo effigiemque adumbravit, sed succum ipsum sanguinemque transfudit, & spiritu quodam suo instinctos animavit. Tam singulari interea modestia fuit, ut scripta sua quaecunque non nisi timide & dubitanter, ac fere coactus prece emitteret; tam limato iudicio, ut, qui aliis abunde placuit, soli non placeret sibi; & quanti esset LINACRUS, Neminem nisi ipsum lateret.

Jam vero ex vita umbratili evocatus in solem atque pulverem, totum se atque intimum excusfit, & in communem vitæ commoditatem operam suam omnem & facultates strenue contulit. Cum uni Viro, summo merito suo, duplex simul demandaretur Provincia, ille utrique egregie satisfecit; nec prudentissimum Regem * poenituit unquam aut tali Magistro Filium erudiendum, aut Medico curandum se commisisse.

Sed, in hoc studiorum & gloriæ curriculo, nulla res magis Viro illi præstantissimo in votis fuit, quam ut Medicina suis se tandem fordibus & inhumanitate exueret, & se quoque dignam fingeret,

* HEN. VII.

habeatis impressa, atque etiam insculpta penitissime: Inter Eos, qui humaniores huc literas importaverint, Principem fuisse Medicum: Medicum Eum fuisse, qui & sinceram Latini sermonis integritatem, & quicquid est Atticæ elegantia in Britanniam, agrestem adhuc & inhumanam, transtulerit: Medicum Majores vestros & Philosophiam docuisse & Grammaticam; quarum altera utique ut recte sentiamus facit, altera ut id, quod recte sentimus, pure & polite eloquamur: Medicinam denique, una cum literis renatam, paribus auspiciis, sub eodem Auctore effloruisse, cum iisdem una jugiter excolendam, nec, nisi cum illis simul, unquam interituram.

Quod felix faustumque fuit huic Civitati, LINACRO jam statione mortali defuncto non defuit Successor, ad ipsius ille exemplar egregie compositus, alterum ille Medicinæ Lumen, Spes altera surgentis Reip. JOANNES CAIUS. Huic illa se in manum lubenter tradidit Amico, Tutori, Patri. Accepit ille, acceptam servaturus; & in hoc gravissimo munere explendo, omnia sua consilia, dicta, facta, mentem denique omnem animumque defixit. Fuit illi Viro admirabilis Natura, exquisita eruditio,

eruditio, in linguarum perceptione summa facilitas, magna rerum cognitio & comprehensio. Materiem idem suam variam ac multiplicem quam scienter explicuit, quam copiose, ornateque illustravit! Qualis fuerit & medendi Artifex, testis est gravis illa Anglis Hominibus, & vix Atheniensi ipsa mitior Pestilentia, cujus vi fere ineluctabili Ægrotantes intra paucas horas collabefacti conciderent, spiritumque extremum exhaurirent. Difficillimo hoc tempore, Unus ille potuit & morbi proprietatem dignoscere, & excogitare remedia; Ufuque illud HIPPOCRATICUM confirmavit, in febribus favendum esse semper Naturæ, contra haud impune nitendum.

Quin & illud etiam CAII laudibus apponendum esse jure video, quod ANATOMIAM, cui operam dederat apud ITALOS haud sane instrenuam, REALDO COLUMBO familiari usus, Socio laborum ac Contubernali ANDREA VESALIO, Princeps ille in hanc Regionem invexerit, Princeps hæc fundamenta jecerit rationalis Medicinæ, & ad Naturæ veritatem accommodatæ. Memorabile profecto inceptum, & vestra &

omnium prædicatione dignum maxime ! Quid enim vel illi, qui medicamentis, vel qui manu curat, prius antiquiusve esse debet, quam ut probe cognitum habeat, quibus ex principiis Corpora nostra sint ; quinam sit Partium positus, ordo, figura ; quo foedere, quo nexu inter se cohæreant, quibus commissuris conglutinentur ; & ut exinde, quantum potest, quid sit morbus, quid sanitas investiget ? Quid porro Philosopho dignius, quam Hominem ; quid Homine, quam seipsum contemplari ?

Talis cum hic fuerit, sumite Vos superbiam, quod totus esset vester ; quod de vobis totos dies atque noctes cogitaret, nec a vestris unquam commodis disjungi se pateretur. Quid enim ? An periclitabatur fama vestra, languescebat auctoritas ? Erexit eam, excitavit, in integrum restituit CAIUS. An inita sunt contra statum hujusce Civitatis Improborum consilia ? Causam Ille vestram constanter & animose peroravit ; licentiam involandi in aliena refrenavit ; effecitque ut Ars sua non nisi Artificum manibus contrectaretur.

Quonam

Quonam autem malo fato fieri dicam, ut haud unquam desint, qui messi vestrae falcem audeant immittere? Unde fieri, ut indies serpat latius & propagetur consuetudo hæc mala & quasi contagio medicandi? An invidendum esse vobis videtur, eo quod doloribus miseris que Mortalium interesse vestra vos voluerit fortuna? Non inaudita quidem hæc est querela; non novum id aucupium. Questus est jam olim, literatissimus Vir, * GALENUS, brevius ad famam iter, quam per moras literarum, patuisse. At in Civitate bene morata, qua Legibus cautum sit, ne quis rebus sacris temere se immisceat; ne Jura, nisi Jurisperitus, respondeat; cum dolore quodam indignandum videtur, Rudes quoslibet & Indoctos vitæ necisque Civium sponte sua sibi arbitrium arripere, &, ut cum † PLINIO verissime loquar, “animas Hominum negotiari.”

CAIO

* Ἐι γὰρ ἔτε γεωμετρίας, ἔτε ἀστρονομίας, ἔτε διαλεκτικῆς, ἔτε μουσικῆς, ἔτε ἄλλῃ τινος μαθηματος τῶν καλῶν οἱ μελλοντες Ἱατροὶ γενησεσθαι δεονται, καθάπερ ὁ γενναιοτατος ἐπιηγυριλατο Θεσσαλος, ἀλλ' ἔδε μακρὰς ἐμπειρίας χρῆσθαι, καὶ συνηθείας τῶν ἔργων τῆς τέχνης, ἑτοιμόν ἤδη προσιέναι παντὶ γενησομένῳ ῥαδίως Ἱατρῶ. Δια τῆτο καὶ Σκυτοτομοὶ, καὶ Τεκτονες, καὶ Βαφειοὶ, καὶ Καλχεῖοι ἐπιτηδῶσιν ἤδη τοῖς ἔργοις τῆς Ἱατρικῆς, τὰς ἀρχαίας αὐτῶν ἀπολιπόντες τέχνας. GALENI μεθοδὸς Θεραπευτικῆς Lib. i. Cap. i.

† Vide C. PLINII Secundi Nat. Hist. L. xxix. C. i.

CAIO itaque nostro quis est tantus honor, qui non debeatur? Probe intellexit ille, Medicinæ, sicut aliarum Artium, Procreatricem esse unicam Philosophiam: Artis suæ studium reconditis in disciplinis versari novit, & multiplici varietate Scientiæ, a vulgi sensu remotissimæ: in qua, sine literis, raro aliquem assequi posse, nunquam diu tueri conspicuum & eminentem locum. Voluit ille Medicum nullius fore ornamenti expertem, sed in omni parte humanitatis absolutissimum; nihilque apud animum carius habuit, quam ut in hoc clarissimo domicilio sui similes nunquam deessent. CANTABRIGIA itaque nostra nullo magis unquam, quam CAIO, aut Alumno se jactat, aut Fundatore. Et tempus quidem maturius quam res deficeret, si omnes, quotquot in illa ejus domo fundamenta sua posuerint medicinalis gloriæ, singillatim recensere-mus. Deficeret vero pietas ipsa, si illum Virum taciti præterveheremur, cujus exsuperantia ingenii, & divina de Rep. nostra, deque universo Genere Humano merita & Domum CAII, & hanc ipsam immortalis nomine donaverint.

Etenim

Etenim ibi adolefcentiam altioribus Philoſophiæ ſtudiis exercuit HARVEIUS : Ibi animum acrem illum vegetumque diſcendo aluit, cogitando dilatavit, & Naturæ contemplatione valentiſſimum ad Medicinam tandem traduxit, eique excolendæ ſe totum devovit. Hic eſt ille Vir, quem viderunt veſtri Majores univerſam Hominis fabricationem oculis ſubjicere, ordinemque & neceſſitudinem rerum, & admirandam SUPREMI OPIFICIS rationem ac mentem per omnem animaleſ machinam perſequi ; Quem audierunt grande illud de motu ſanguinis effatum enuntiare, novitate rei inſigne, dignitate æternum ; opinionibusque commentitiis, & temeritati conjecturæ Naturam ipſam opponere, & certam experimentorum fidem. Et pudet & piget memorare, quot infanientis ſapientiæ ſomnia, tum veritati, tum ipſis ſibi repugnantia, temere effutiverit GALENUS de hac quæſtione : Quem tamen & Græci deinceps & Arabes patienter nimis ſunt mirati ; quaſi proſecto quicquid ille peperiffet Monſtrorum decreviſſent tollere. Proh tempora vere tenebricoſa, & inauſpicata literis, cum a ſententia Magiſtri vel tranſverſum un-

C

guem

guem discedere læsæ majestatis crimen haberetur; cum Homines non modo servitutem servirent, sed catenas etiam amplecterentur! Tandem autem aliquando, * Signum efferente SERVETO illo VILLANOVANO (quem sane Sapientem appellassem,

* Vir literis haud mediocriter imbutus, MALCOLM FLEMYNG, M. D. in libro suo Anglice scripto, cui titulus est *An Introduction to Physiology*, quædam citat ex Libro vi. Cap. xv. ANDREÆ VESALII, de Corporis humani fabrica, ex quibus sibi persuasum habet, VESALIUM hoc nobile inventum, Principem Hominum delibasse, palmamque aliis omnibus præripuisse. Argumentum, quo hoc adstruit, hujusmodi est, quod MICHAEL SERVETUS, cui soli cum VESALIO certamen esse potest, suam Christianismi Restitutionem non, nisi decem integris annis elapsis, ediderit, postquam VESALII liber in publicum exiisset. Sed, temporum rationibus rite subductis, liquido patebit, VESALIUM potius ex SERVETO, quam hunc ex illo, hæc omnia, de quibus fit quæstio, excerptisse. Opus illud VESALII primo editum fuit Basileæ, A. 1543. In hac editione (quantum Ego scio) ne verbum quidem est, unde liceat conjectare, ei tum temporis vel tantillum de vero sanguinis motu suboluisse. Hoc saltem certissimum est, ea, quæ ab Erudito Medico citantur, omnino hic deesse omnia. SERVETUS autem opus suum (quod nunc paucorum manibus teritur) malis avibus emisit A. 1552, aut 1553, & morte mulctatus est Genevæ, A. 1553, graviter eum accusante CALVINO, quod contra sanctum de Trinitate dogma ausus esset scribere. Secunda VESALII editio anno demum 1555, nec prius, in lucem prodiit; & tum primum adjecta sunt illa, de quibus agimus. Videtur itaque doctissimus Vir in errorem hunc levem, præinopia primarum VESALII editionum, incidisse.

Quonam fato evenerit, ut SERVETUS rebus se sacris tam imprudenter implicuerit, haud nostrum est disquirere. Ineunte certe adolescentia, Juris Romani scientiam coluit; sed eum jam tum invaserat rerum, ad Fidem spectantium, novandarum studium. Paulo post LUTETIÆ PARISIORUM ad Medicinam se adplicuit, eodemque fere tempore, & sub eodem Professore, quo VESALIUS, scilicet JOANNE GUINTERIO ANDERNACO, Anatomiam sedulo exercuit. Professor ille, in Epistola nuncupatoria, Anatomicis suis institutionibus præmissa,
Basileæ,

appellassem, si sic omina fecisset) cæperunt Medici, per intervalla temporum, argumentum altius excutere, & Veritatem fere e vestigio subsequi: Quorum quidem illa e conspectu nec delitescere omnino voluit, nec tamen omnis conspicui; ut enim id, quod res revera erat, eloquar, haud profecto intellexisse videntur ii Homines quantum ipsi intelligerent. Totum itaque hoc, quod certe maximum est, gloriæ, totum

Basileæ A. 1539 in quarto editis, VESALIUM SERVETUMQUE (juxta morem eorum temporum VILLANOVANUM ex Urbe Patria nominatum) simul laudat. Loquens enim de Confectionibus administratis, quibus ditaverat, castigatoremque reddiderat hanc operis sui editionem, hæc adjicit.

“ Qua in re, non admodum sane facili, Auxiliarios habui, primum ANDREAM VESALIUM, Juvenem mehercules in Anatomis diligentissimum, puriorisque Medicinæ Professore non pœnitendum. Post hunc MICHAEL VILLANOVANUS familiariter mihi in Confectionibus adhibitus fuit, Vir omni literarum genere ornatissimus, in GALENI doctrina vix ulli secundus. Horum duorum, qui tum me GALENUM profitentem audire voluerunt, præsidio atque opera, tum artuum, tum aliarum partium exteriorum Musculos omnes, Venas, Arterias, & Nervos in ipsis corporibus examinavi, Studiosisque ostendi.”

Hæc ea mente exscripsi, ut pateat, SERVETUM, utcunque delirus fuerit, cum, ut ipse de se loquitur, Evangelizaret, in Anatomia tamen primas tenuisse; nec oportere miri aliquod videri, si decantata illa Sanguinis per Pulmonem transeuntis descriptio ex tanti Viri calamo profluxerit. Si enim laudes eas, quibus utrumque Discipulum suum ornavit GUINTERIUS, perpendamus, annon veri videtur simile, Professore illum parem certe vel majorem quidem de SERVETO, quam de VESALIO ipso, spem concepisse? Profecto vis illa animi tam vivida, tam libera & erecta, & impatiens Magistri, nisi ad aliena se prave & perversè detorsisset, quid non luminis Literato Orbi affudisset!

tum occupavit HARVEIUS sine Socio, & sine Rivali; atque etiam Invidiam domuisse, quod paucis quidem ante mortem contigerat, ipsi contigit viventi atque sentienti, & apud exteros pariter & suos. Frustra enim fuit Adversantibus quibuscunque contra Veritatem insurgere tantis rationum momentis ratam atque stabilitam; frustra strepere, & obtrectare, & Britanno Homini invidere gloriam, quam nec HIPPOCRATEM præoccupasse, nec PLATONEM, neque ipsum, quem prædicant, Scientiarum omnium Artiumque Principem HOMERUM, obscura sua diligentia utcunque abusi, probatum dare poterunt.

Atque hic mihi honoris causa excitandus videtur bonus ille Senex, quo nuperrime orbata est Ecclesia & Philosophia; quem sane solum cum HARVEIO & vitæ integritate, & Inventorum, ad salutem Hominum conservandam accommodatorum, Utilitate, componere ausim. Licebit enim Viri laudes, de Medicina optime meriti, coram Medicis, in transcurso delibare: Licebit etiam alienum ordinibus vestrorum Principum adscribere,

adscribere, qui sane nihil unquam a se alienum duceret, quod vestris commodis inferviret: Licebit denique Eum oratione complecti, qui caritate benevolentiae suae & Vos & Omnes Homines complecteretur. Egregium est quiddam scilicet in Duobus hisce, HARVEIO atque HALESIO, quantum instar eluceat, quae quasi cognatio & necessitudo Virtutum; sive ingenii indolem contemplemur, seu rationem studiorum, seu singulares illas animi dotes, mansuetudinem loquor, humanitatem, modestiam; tum demissam illam SUPREMI NUMINIS reverentiam, & pietatem. Eadem utrique via munita est, idem cursus ad gloriam. In laboribus suscipiendis eadem utriusque mens; similis in experiundo patientia; par veri falsique dijudicandi acumen. Utrique pariter sanctum fuit atque decretum, experimenta testes esse in omni re incorruptissimos; Naturae arcana ipsam optime interpretari Naturam; & illud, ex veteri Porticu derivatum, & in omnem omnis Scientiae Familiam protinus derivandum, “Sapientem nihil opinari.”

Patefacto tandem hoc circumagendi sanguinis miraculo, videtur quidem Medicina emerfisse jam e vadis, & scopulos esse prætervecta. Etenim quanto exactior dehinc facta est caufarum, morbos continentium, notitia! Quanto certiora Medentium confilia! Sed quid Ego autem hæc pluribus, quæ ingerit vobis atque inculcat quotidiana medendi exercitatio?

HARVEIUM proxime subsecutus est, qui & ad laudem fere Harveianam adsurgebat, experientissimus Vir, SYDENHAMUS; quem ad famam Artis illustrem & pervagatam Natura egregie peperit, excoluit Disciplina, Usus exercuit. Ad Provinciam ille, quam nactus est, ornandam, mentem contulit castam atque sinceram, nullis opinionibus præoccupatam, Magistro nulli emancipatam. Conjectare & hariolari, in omni Sapientiæ parte, Viro Philosopho indecorum esse existimavit; in ea autem, quæ ad Medicinam pertinet, qua Civium de vita ac sanguine agatur, etiam inhumanum. Cursum itaque fortiter ausus est deflectere a pervolgata Medicorum via, nec alia premere, nisi illa, quæ nec fallere nec falli possunt,

possunt, Naturæ inquam & VERULAMII illius sui, vestigia. Cum rite sibi persuasum haberet veram medendi Artem, non in incerta aliqua, quam vocant, Theoria, sed in diuturna & accurata morborum ipsorum observatione contineri unice atque constare, eorum ille speciem indolemque, varietates ac discrimina, decursum exitumque; tum sua etiam in medendo consilia & rationes, errores & lapsus, successus & triumphos suos descripsit ita atque definivit, ut omnia, tanquam præsentia, oculis cernere, nec tam historias legere, quam interesse curationibus, & Ægrotantium rebus ipsi consulere videamur. Atque honesto huic operi adhærescentem, non otium eum a labore reclinavit, non repressit obtrectatio, non valetudo adversa avocavit, non ipsa ingravescens retardavit fenectus: Sed, quod de PLATONE traditum accepimus, qui scribens mortuus est, quodque raræ est & invidendæ felicitatis, idem ei & vivendi contigit & philosophandi terminus.

His Duumviris, Medicinæ veræ Instauratoribus, accensere licebit Medicum adprime eruditum,

tum, OXONII sui delicias & decus, JOANNEM FREIND. Cujus quidem Viri quoties inspicere lubet in indolem, & labores, & studia, annon exemplum, in illustri positum monumento, intuemur, qualem oporteat esse Medicum, qui affectet aliquod ultra mediocre & quotidianum? Fuit illi ingenium acre & excelsum; multiplex, versatile, varium. Tanti sub ipsa adolescentia, tam admirabiles ab Eo in studiis progressus facti sunt; infinita Scientiarum pœne omnium materies tam avidè, & toto, quod aiunt, pectore devorata, ut non ille discere, sed reminisci, non excurrere videretur, sed evolare ad omnem literaturæ excellentiam. Duram & asperam tactu Philosophiam solus fere tractare potuit, nec tamen elegantia suæ valedicere; & simul ei & diserto esse licuit, & Musas severiores colere. Ad rem vero medicinalem illustrandam non tam alienis institutis, quam propria Naturæ vi; non tam rudimentis Artium, quam Ufu; non tam discendo, quam agendo atque experiundo, totus abreptus est. Neque tamen in ultimis Ejus laudibus ponendum censeo, quod tam ardenti flagraverit studio ea omnia versandi atque ediscendi, quæ

quæ Antiqui literis mandarunt, Viri & arte & facundia insignes, quique miram in scriptis possident tam medendi quam scribendi salubritatem. Et quidem si apud Medicos alicujus pretii habeantur, quæ habentur certe maximi, in observando acumen & diligentia, in providendo consilium, in communicando fides, profecto aut apud Veteres est, aut nusquam est quod quærimus. Etsi enim diffitendum neutiquam sit, plurima, a Veteribus prave intellecta, Diem castigasse; etsi vel prædicandum sit, plurima, ab iis prorsus ignorata, in lucem ususque vestros Diem protulisse; Ea tamen Eorum merita sunt, ut raro Vir magnus quisquam extiterit, nisi quem hæc studia oblectarent, hæc ornaverit Sapientia, hi Magistri docuerint.

Et hujus quidem Viri desiderio, a cursu suo & incremento gloriæ tam acerba morte avulsi, quis fuisset modus, nisi lenimenti aliquod attulisset Superstitum splendor & amplitudo? Quorum e numero vel præcipue evocandus esse videtur, in quo tot extare video & eminere virtutes, PELLETTUS ille vester.

minum illustrius unquam documentum edidit, quid posset optima indoles optimarum disciplinarum cultu expolita? Ecquis a natura & moribus magis habilis ad promerendam omnium voluntatem? Quam non obstabat illi, quo minus Homo humanissimus & esset & haberetur, quod esset aliis eruditior! Fuit in vultu, in sermonibus, in universa denique vita Simplex, Apertus, Affabilis; opum Contemptor; Recti tenax; & vel eo nomine præponendus aliis, quod se nemini præponeret. Neque me abstineo, ut non & felicitatem ejus collaudem, qui, pro vita inquieta nostra atque exercita, dies suos placide leniterque in tranquillitatem transfuderit, tam ingenio ductus ad otium, cum literis, amplexandum, quam a Fortuna, ut amplecti posset, instructus.

Sed de illo summo Viro nefas sit prædicare, nisi comitem adjungam simul PLUMPTREUM etiam suum, cum viventes Eos tam arcta inter se conjunxerit & studiorum & officiorum necessitudo. Atque hunc quidem vel ad invidiam, pœne dixerim, aliarum Gentium, hæc terra eduxit, domestica informavit disciplina: Etenim instar
omnium

omnium fere laudum esse puto, ALMÆ MATRIS vicem apud Exteros ita Juvenem Eum implevisse, ut pateret omnibus quanto illi esset ornamento, quantum ab illa ipse fuerit adornatus. Meministis ipsi, quam varia ille abundaret doctrina; quo ingenio floureret; quam splendide amplissimum apud Vos magistratum gereret; ut omni studio, gratia, auctoritate incumberet ad hanc tuendam Remp. Nec minori sane cura & diligentia Medicinæ ipsius cultui & castitati prospexit; qui Pharmacopœiæ nostræ corrigendæ tam sedulo invigilaverit, inconditasque medicamentorum farragines, & inexplicabiles mixturas tam prudenti delectu, tam eleganti simplicitate temperaverit. Idem pariter in vita constans veritatis non fucatæ Cultor, & Inimicus fraudis; in circulis, in congressionibus Familiarium festivus, dulcis, urbanus, non, nisi apud Ægros, se professus Medicum. Neque enim oportere visum est supercilium, & rugas, & senectutem induere; nec dissociabiles esse res judicavit jucunditatem & sapientiam. Felicem illum ingenii, qui seria sua, quasi aliud agens & ludibundus expedire potuit, & ne ludebat quidem,

dem, ut non in Eo simul nescio quid egregii & excellentis elucesceret!

Nec deerit, inter horum laudes, JURINO etiam aliquod & loci & gloriæ; quem, credo, non poenituit, cæteris Academiae disciplinis satis imbutum, perfectam insuper Geometriæ scientiam ex uberimis ejus fontibus affluentius hausisse, & in rebus Physicis inclarescere potuisse, vivente etiam atque regnante Physicorum Principe NEWTONO. Tali instructus apparatu, cum ad Medicinam tractandam accessisset, spinas eas & asperitates, quibus omnis fere obstructa est cognitio, facile superavit Victor; &, certiora figens vestigia, festinavit impiger ad summam in re medica præstantiam. Magna mihi est copia memorandi plurima tum Doctrinæ Ejus multiplicis monumenta, tum Pietatis in HANC DOMUM præclara edita indicia. Sed illa nota, dicta, pervolgata sunt omnia. Id vero, quod Ego Illi palmarium deputo, Infitivarum dico Variolarum artificium, Ejus potissimum experimentis & auctoritate confirmatum, iniquissimus essem, si præterirem. Quod sane cum tam felici exitu fortunaverit

verit DEUS; cum, ejus ope, frequentissima mortis janua obstrui fere & obsignari videatur, num dubitabimus adhuc Mortales, an hoc tantum boni, quod divinitus oblatum est & datum, ad conservandos Homines, & amplificandam DEI gloriam certatim conferamus? Crediderim equidem nullam fore in terris Regionem, Artium modo & Humanitatis commercio aliquo expolitam, apud quam illius artificii usus non sit invalidurus. At in * Urbe, ubi melioribus nuper auspiciis caput suum efferre altius, & paulo subtilius agitari cæpit Medicina; at in Academia, studiis ingenuarum Artium florente, Professorem aliquem esse, qui nobile illud Inventum convellere argumentis studeat, & ex Cathedra interdictum denuntiare, id sane & doleo & demiror. Næ ille, male feriatus, magno conatu magnas quod aiunt nugas; qui Ea, quæ Vos tam certa experiundo fecistis, cavillationibus suis incerta facere contenderit, & Veritati ipsi stabili atque æternæ bellum

* Vide Quæstiones sæpius motas super methodo inoculandi Variolas ab ANTONIO DE HAEN, Sacræ Cæsareæ Majestatis Consil. Aulico, Med. Pract. in Alma & Antiquissima Universitate Vindobonensi Prof. Prim. Vindobonæ MDCCLVII.

bellum importunum temere & inconfulte indixerit.

Orationi jam cumulus accedat, & fas fit tandem ad tuarum laudum altitudinem & sublimitatem confurgere, Consummatiffime Vir, RICARDE MEAD: Quanquam de Te nihil fere quidpiam ita dici honorifice poffit, quin id Virtus præcurrat tua. Deflorefcente jam RADCLIVIO noftro, Regno Medico potitus es: Cujus quidem Hominis, dubium eft an fortunam & felicitatem mirer magis, cui licuit in Principatum Medicinæ alium quemvis fibi subrogare, an fagacitatem magis & providentiam, quæ tum in illo præcipue eluxerunt, cum de Te tanta & tam præclara judicia faceret, cum Te gloriæ fuæ Hæredem fcriberet. Fuit autem Tibi admirabilis quædam ad medendum Natura, diligentia fingularis, obfervatio rerum & inquisitio ad anxietatem ufque curiofa. Nemo Te, in rebus Ægrotantium dubiis, præfentiori unquam eft animo ufus; Nemo, per acuta morborum, aut in agendo promptior, aut in judicando perfpicacior, aut in arripienda occasione opportunior. Fuit & facilitas rara in
 fcientia

scientia percipienda; Memoria perceptorum tenacissima. Quicquid in rem tuam medicinalem aut erudita contulerat antiquitas, aut Recentiorum excogitarant ingenia, id omne Tibi in instrumentum Artis cessit, & ornamentum. Nec libasti quidem hæc solum tanquam alienas opes, sed ut proprias possedisti; & e foecundo pectore tuo majora, collectis viribus, exierunt. Itaque Universi protinus ad Te oculos conjicere, in Te spes reponere, ad Te consiliumque tuum, tanquam ad aliquod ÆSCULAPII adytum, tanquam ad salutem ipsam sanitatemque confugere. Nec modo primas facile tenuisti in Arte tua, sed ipsam etiam illustrasti pulcherrima Doctrinarum omnium varietate atque concursu, optimis fere omnibus in sua cujusque laude præstantior. Ecquod fuit unquam ad literas promovendas consilium inicum, cui Tu non Fautor adfueris atque Adjutor? Ecquis usquam Gentium Eruditus, cui Tu non familiaris? Ecqua bonarum Artium aut inventa aut ornata, cui Tu non Patronus? Ecquis denique Tibi unquam inimicus, ut non literas idem & humanitatem oderit? Et decet, & dulce est recordari, quali studio nostram omnium

nium Tu foveres adolescentiam ; qua nos consuetudine dignareris, quibus hortationibus erigeres, præmiis ornares : Amor vicissim & veneratio omnium ita æquo Te passu prosequerentur, ut incertum esset utrum Te magis vereremur Magistrum, an Amicum diligeremus. Quæ vero tua illa Domus ! Qualis ibi celebratio quotidiana ! Quanta rerum elegantiorum, omne ævum illustrantium, ab omni undique Regione compertatarum, quam lauta, quam exquisita congeries ! Quæ Tibi ipsi suppellectilis istius tuæ literariæ quam accurata intelligentia ! Quam absoluta antiquitatis omnis notitia ! O Cænæ istæ tuæ, cum Symposiis Veterum merito conferendæ, & id quod de PLATONIS CONVIVIIS TIMOTHEUM dixisse ferunt, “ etiam postero die jucundæ : ” Ad quas nemo accessit unquam, quem fatietas ulla ceperit ; nemo enim accessit, quin abs Te abierit doctior ! Jam quantum illud est, quod, tot tantisque implicatus diverseque tractus officiis, nunquam intermiseris literarum studia ! Quantum est Te, qui in urbana hac frequentia, & in oculis Civium quotidie vixeris, tot tamen ingenii tui monumenta ex domestica commentatione

tione in publicum emisisse ; & cum tantum in agendo operæ posueris, tantum & in scribendo ponere potuisse ! Parum autem Tibi fuit tuo profuisse Seculo, nisi in alterum porro prospexisses, & inexplebilem illam tuam bene faciendi, bene merendi voluntatem ad Posterios usque propagasses. Te itaque Nos, Posterii tui, quo amore vel absentem usque prosequimur, quo studio prægressum admiramur, tum præcipue nobis gratulantes, cum iisdem vestigiis ipsi quodammodo insistere videamur, & ad aliquam Tui imitationem effingere nosmet & conformare ! Statuetur itaque Effigies Tua in Judiciis, in Præcordiis Gentis hujus tuæ, æterna in basi, collocata ; & tum demum de Te filebitur, cum exulabit hinc omnis & Virtutis reverentia, & pii gratique animi affectio, cum denique (quod DEUS omen avertat !) ipsæ literæ in hoc Literarum Domicilio conticescent.

Hi sunt fere, Auditores, ARTIS NOSTRÆ PRINCIPES, quos HARVEIUM ipsum in laudis suæ societatem cooptaturum, quos Oratoris sui præconiis, quæcunque ea fuerint, cohonestatos vobis

in exemplum proponi velle crediderim. Vos vero pergite instituto itinere, & in id studium, quod urgetis, nervos omnes intendite. Quas in Decefforibus veftris fufpicere foletis virtutes, eafdem propriis ipfi moribus exprimate; & quam Præcurfores ii vobis facem prætulert, Pofteris deinceps tradite auctam atque illuftriorem. Habete honorem Literis, quocunque fe nomine commendent, quocunque illæ lætentur folo. Neque enim ii Vos eftis, qui Doctrinam & Scientiam non, nifi in certa fede & ftatione, maturitatem fuam confequi poffe, nec qui Ingenia folis Athenienfium muris claudi exiftimetis. Interea tamen neutiquam oblivifcemini, unde potiffimum tot vobis orti fuerint WILLISII, LOWERI, SYDENHAMI, RADCLIVII; quo ex fonte HARVEIUS ille profluxerit ad immortalitatem; Eamque honoris prærogativam ACADEMIIS NOSTRIS deferetis, quam pietas vos veftra admonet, quam ftudiorum instituendorum ratio, difciplinæ feveritas, morum fanctitas exigunt atque efflagitant. Vos DIVÆ SALUTIS Sacerdotes conftituti eftis, atque Æditui; Vobis fe fuamque hanc Ædem in tutelam commendat; Veftram omnium

nium fidem implorat. Curate illam diligenter, & servate liberali custodia. Viris Probis, Doctis, atque Eductis libere hæ pateant semper fores: Quod si famam Artis & vestram salvam usque velitis præstare, cavendum certe est & providendum sedulo, ne, qua fraude, illiterati fordidi- que irrepanant unquam, & in salutem Hominum impetus nefarios faciant, sua simul malitia armati, vestra simul auctoritate præsidioque muniti.

Atque equidem cum surgentem Seculi gloriam contemplor, & Spes, in quas succrescimus, animo mecum reputo, nihil non faustum & auspdatum, ut aliis omnibus, ita vobis rebusque vestris polliceri atque confirmare ausim. Inter cæteras Artes, quæ Regium sibi haud frustra spondent Patrocinium, bonæ certe literæ non evilescent; nec, cum prosperitati Gentis hujus felicissimæ bene consultum fuerit & provisum legibus, exemplo, auctoritate, Valetudo, Salus, Vita Civium parum pensi habebitur. Faxit D. O. M. ut rata sint ista omnia, quæ tam cupide expectamus, tam certo omine auguramur! Quod faciet certe abunde, & ad summam usque

E 2

votorum,

votorum, si JUVENEM ILLUM EXIMIUM,
 a quo pendemus, quem suspicimus, quem mira-
 mur Omnes, qui suis omnibus jam nunc in amore
 est & deliciis, tueatur præfens sospitetque, &
 ad illum Virtutis, ad quem anhelat, apicem, &
 Consiliorum, quæ Populo suo universo saluber-
 rima meditatur, maturitatem exitumque incolu-
 mem perducatur.

Commen-

Commentarius de JOANNE CAIO, Anatomiae
Conditore apud Nostrates.

CUM Anatomia nuperis annis, in hac nostra Civitate, tanta ceperit, hodieque capiat incrementa; idque tum praecipue diligentia & acumine Viri de re medica optime meriti, Gulielmi Hunter M. D., tum etiam aliorum, qui hanc Artem docuerunt, & etiamnum docent, factum est, ut Londinum inter florentissima Anatomiae Gymnasia merito recenseatur; Cultoribus ejus rem me non injucundam facturum spero, si particulam Medicinalis Historiae, Scriptoribus fere intactam, illustrare adgrediar; si ex quibus illa initiis in tantum absolutionis excreverit, disquiram; & quae, in Oratione, de Joanne Caio dixerim, argumentis, ipsius auctoritate ut plurimum nitentibus, confirmem.

Caius itaque postquam Cantabrigiae decem circiter annos studiis dederat, & in humanioribus literis, & istorum temporum Philosophia egregios fecerat progressus, A. 1538 aut 1539 profectus est in Italiam. In ea regione, ubicunque erant aut Bibliothecae, aut Eruditorum Hominum frequentia, Hospitem se diligentem ac curiosum praestitit; Illustrissimi Principis Cosmi Medices favore usus est; & optimis Medicinae Praeceptoribus, quicunque aut Florentiae, aut Pisae, aut Patavii floruerunt, se erudiendum tradidit.

Medicinae

Medicinæ Doctor renunciatus est Patavii, & in eadem Academia Sophisticæ etiam Professor constitutus cum Realdo Columbo Collega. ¹ Compendium aliquod hujus suæ Historiæ in Ephemeridibus extraneis propria ipsius manu annotavisse dicitur, in hæc verba: “Giovanne Caio fu nato & educato in Norvico — de’ Parenti Roberto Caio & Aloicia Woda nell’ anno MDX, Mese Octobr. 6. — Venne prima a Cantabria 12. Sept. MDXXIX — Creato A. B. MDXXXII — A. M. MDXXXV — Collega in Coll. Gonvill. MDXXXIII. 6. Dec. — Lection. publ. dialect. in Padoa MDXLI. — Doct. in Med. in Padoa MDXLI — Parte da Cantabr. verso Italia MDXXXIX — Ritorno verso Inghilterra MDXLIV. Hæc fere conveniunt cum eorum temporum monumentis, quæ Cantabrigiæ jam nunc supersunt. Supersunt autem, inter Archiva Coll. Gonvilli & Caii, Literæ Testimoniales (quas quidem Literas peregre eum proficiscentem obtinuisse crediderim) de Gradibus ab illo Cantabrigiæ susceptis, una cum commendatione doctrinæ ejus & morum, Jan. 31. 1538. Et ² ipse etiam de se scribit, se, ab anno 1537, sedulo fuisse occupatum Commentariis quibusdam in opera summi amici sui ac Concivis Gulielmi Framminghami componendis, & his demum absolutis, in Italiam migrasse. Supersunt insuper, inter eadem Archiva, Literæ Testimoniales ab Academia Patavina de Gradu Doctoris in Medicina ab eo suscepti, Maii 13. 1541; quibus

1. Compendium] Vide Bibliothecæ Britannico-Hibernicæ, Auctore Viro admodum Reverendo Thoma Tannero, p. 145.

2. Ipse de se] Vide Joannis Caii Britanni de libris suis librum unum, edit. Londini A. 1570, in 12mo.

bus in literis nominatur Caius “ In nostra Universitate Græce Professor publicus.” In Antonii Riccoboni Commentariis Gymnasii Patavini (Patavii in quarto edit. A. 1598) memorantur Joannes Gavius Britannus, & Realdus Columbus Cremonensis Expositores Dialecticæ A. 1540. In Tomasini Gymnasio Patavino (in quarto 1654 Patavii) Professores Sophisticæ eodem anno Joannes Gavius Britannus, & Realdus Columbus Cremonensis; “ quorum ille tractatu de libris propriis ingenii fecunditatem ostendit, hic raris observationibus humani corporis historiam illustravit.” Testatur etiam ipse Caius se “ Aristotelicam Disciplinam prælexisse Græce, publico salario Illustrum Venetorum, concurrente Realdo Columbo Cremonense in Scholis Publ. Patavii.”

Cum itaque Caius noster in publico hoc munere obeundo Columbum sibi Collegam adjunctum haberet, facile est judicare eos aliquo inter se amicitiae fœdere conjunctos fuisse, quos tanta laborum similitudo colligaverat. Columbus autem hoc ipso tempore in Anatomia laudem haud vulgarem adeptus est, ipso etiam teste Vesalio. Ille enim, de Ligamento, quod os Hyocides cum osse Temporum connectit, verba faciens (in prima editione operis sui L. i. C. 15.) hæc adjicit: “ Quod etiam non semel animadvertit mihi admodum familiaris Renaldus Columbus, nunc Sophisticæ apud Patavinos Professor, Anatomiae studiosissimus.”

1. Aristotelicam] Vide Jo. Caii Britanni de Ephemera Britannica Lovan. 1556; in 12mo, p. 181.—Et de Libris suis p. 15.

diosissimus.” Observatu quidem dignum est, hæc, de Columbo tam honorifice dicta, in secunda libri sui editione omnino omisisse Vesalium; &, in examine suo “observatorum Fallopii, in aliam prorsus de hoc Viro sententiam devium abiisse. Sed & hæc Vesalii, inimici jam facti, & graviora illa Joannis Baptistæ 2° Carcani opprobria facile refellenda sunt tum ex iis supra allegatis, tum e 3° Nicolai Comneni Papadopoli Historia Gymnasii Patavini, qui hæc testatur: “Matthæus Realdus Columbus Cremonensis bello Cameracensi abductus a Patria bonas artes, & philosophiam perdidit Mediolani.

Vesalium quod attinet, Ejus quidem fama & magna in Re Anatomica peritia & diligentia extra omnem dubitationis aleam longe positæ sunt: Atque eo 4° familiarissime usum fuisse Caium abunde liquet, quippe qui cum illo studia sua anatomica contulerit, & in eadem communique domo Patavii ad octo menses victitarit, quo tempore Libros ille suos de fabrica humani corporis scripsit & depinxit.

In hoc studiorum suorum decursu tum omnia Galeni scripta mirum ille in modum adamavit, tum præcipue opera

1. Observationum] Ibi adfirmare nullus dubitat Columbum citra literas, & cujusquam Commentarios, Anatomiam apud ipsum didicisse. Vide Jac. Douglas Bibliographiæ Anatomicæ Specim. L. Bat. 1734, 8vo. p. 114.

2. Carcani] Afferit enim ille Columbum, si quid boni & veri dixerit, id omne a Vesalio fuisse suffuratum; Eum primo Pharmacopolium exercuisse, Literarum & Græcarum & Latinarum expertem, & Librum ejus, quem Auctor vernacula lingua compilaverat, ab aliquo Pedagogo fuisse translatum. Vide Jo. Bap. Carcani Lib. Anat. in 12mo. Ticini 1574 edit. L. 2. p. 15.

3. N. Comneni Papadopoli] 2 Vol. Fol. Ven. 1726, Vol. i. p. 318.

4. familiarissime] Vide Jo. Caii Annotat. in libros aliquot Galeni, edit Basil. in quarto, 1544, p. 286. Vide etiam de lib. suis p. 6.

opera ejus anatomica diligenti manu versavit. Itaque Commentaria sua in Galenum scribenti, ea, quæ ipse ex autopsia, quod aiunt, didicerat, admodum utilia fuerunt; adeo ut nonnulla, ipsius etiam Vesalii, præcipue de constructione ¹ Ginglymi, in melius possent refingere. “Admonuimus, ² inquit, Lectorem quorundam Galeni locorum, quos Vesalius corruperat. Addidimus & veram effigiem Ginglymi ad Galeni sensum, quem Vesalius ante expressit, in prima editione libri sui p. 14., longe aliena & plane dissimili.” Et Vesalium quidem ipsum cum Lectore pariter admonitum esse crediderim, cum in secunda ejus editione alia sit prorsus Ginglymi descriptio, alia omnino figura, & ad mentem ipsam Caii delineata. Præcipuus autem huic nostro studii sui anatomici fructus fuit, & quo maxime lætatus est, quod exinde Galeno suo haud raro patrocinari potuerit, quibusdam in illo obscuris lucem dare, & quæ secum ³ pugnare visa sunt in concordiam & convenientiam vindicare. ⁴ Galenum enim, ut ipse profitetur, ita ambabus ulnis amplexus est, & propemodum adoravit, “Virum, uti ait, quantum nec Orbis a morte ejus habuit, nec in Medicina in futurum habiturus est,” ut, licet Vesalium vehementer interdum laudaret, de eo ipso tamen (si rite capio quæ habet de libris suis p. 10. &c.) non sine indignatione quadam atque fastidio scripserit, quod

1. Ginglymi] Vide Annotat. p. 287.

2. Inquit] De lib. suis p. 11.

3. pugnare] Ut in Annotat. p. 326, ubi de Corde in medio thorace posito loquens, adjicit “Id quod ipsi non semel mensi sumus.”

4. Galenum] De Lib. suis p. 10.

de numero musculorum abdominalium a Galeno differit. Anatomia porro illi usque eo in deliciis fuit, & tam acre ejus excolendæ & in publicos usus divulgandæ studium, ut quasdam corporis partes penicillo describendas ipse curaturus esset, nisi id laudis præoccupassent alii. Hoc scriptum reliquit in Annot. p. 287, ubi de Tendinibus agens, qui digitis flectendis inferviunt, hæc habet: “ Rem, ut Homini liberali cognitu dignam, & ad miraculum usque suspiciendam, penicillo describendam curassem, nisi quod jam Andreae Vesalii Bruxellensis, & Joannis Baptistæ Canani Ferrariensis, Doctorum certe & experientum Anatomicorum, de hoc argumento libri jam extent; in quibus ita graphice depicta hæc aliaque pulcherrime exhibent, ut nihil amplius desiderari possit. Haud dissimili consilio rerum figuras etiam aliis in locis omisimus.”

Atque hæc quidem huc usque deducenda ea mente existimavi, ut constaret omnia omnino Caio adfuisse adjumenta, unde, in Patriam redux, Anatomiam, tum temporis jacentem atque incultam, humo posset tollere, & Medicinam Anglicam novo lumine illustrare. Redibat ille, si ipsi fides sit, A. 1544. “ Castigatis enim, inquit, novem illis, qui supersunt, Galeni libris anatomicis, paratisque in eos Commentariis, in Angliam revertens, obiter excudendos curavi Basileæ apud Hiero. Frob. & Nicol. Episcop. anno Domini 1544.” Eorum itaque egregie sciens, quæ Græci literarum monumentis mandarant, ab optimis Magistris institutus, & in cadaveribus secandis diu ipse multumque exerci-

tatus, forſitan etiam cum Veſalio ipſo in hoc laudis ſtadio certandi cupidus, Londinum haud citius fere reverſus eſt, quam Artis ſuæ documenta illuſtria edidit, & Prælectio- nibus Anatomicis coram Chirurgis operam ſtrenuam & diligentem impendit. Tanta quidem de eo fama percre- buerat, ut, vel ipſo ¹. Rege hortante atque auſpicante, id muneris fuſceperit. Neque Regiam ſane expectationem, nec aliorum, de ſe conceptam, ulla ex parte ſefellit : Cujus rei uberrimum teſtem adhibeo Librum, cui titulus, *Dialogues between two Men, one called Sorenes, and the other Chirurghi, by William Bulleine, M. D. London, 1579, in Folio, p. 4.* “ *Whereas through the learned lectures, and the ſecrete Anothomies, by and through the learned Doct̄or M. John Kaius, reveiling unto this Fraternity, (viz. the Company of Barbers and Chirurgeons in London) the hidden jewels and precious treasures of Cl. Galenus, ſhewing himſelf to be a 2 Linacer, whoſe ſteps he followeth—.*” Quod vero præcipue ejus Viri laudibus eſt apponendum, in hoc utili admodum labore exequendo per viginti fere annos indefeſſus perſtitit, nec operæ eum ſuæ pœnituit, poſtquam ad ſummum medicinalis famæ apicem perveniſ- ſet ; cum jam & in Aula ². Regia, & in Collegio, Medico-

rum

1. Rege]—Thomæ Maroni correximus ; quod hic Anatomæ ſtudioſus, & Naturæ ad- mirator perpetuus, ad annos pœne viginti ſemper interfuit noſtris diſſectionibus anatomi- cis, quas Londini obivimus voto Illuſtriſſ. Principis Henrici Angliæ Regis ejus nominis octavi : Nam apud Medicos per ea tempora nullæ erant. De lib. ſuis p. 18.

2. Conſtat eum diu docuiſſe Anatomiam, poſtquam Edvardi Sexti Medicus Ordinarius fuerat ; poſtquam Collegii Medicorum præſes fuerat ; & poſtquam largas opes accumu- laſſet : Nam Collegium ſuum fundavit A. 1557 ; & veri ſimile eſt Eum munus ſuum & præſidendi apud Medicos, & prælegendi apud Chirurgoſ eodem fere tempore dimiſſiſſe, ſcilicet A. 1565, cum Collegii ſui ædificationem inchoabat.

rum facile Princeps esset; & Rem suam familiarem amplis divitiis adauxisset.

Et hæc quidem Prælectiones, sapienti consilio institutæ, Chirurgos Londinenses ex fœdissima superstitione, & fere omnium rerum ignorantia, ad Artem subtilius colendam excitarunt. Hisce Prælectionibus acceptos referimus primos illos Scriptores Anglicos, & quidem solos, qui, ante Harveium, Rem Anatomicam tractarunt, scilicet Vicary, Hall, & Banister. In his etiam celeberrimi ii suorum temporum Viri, Hall, Gale, Bulleine, Clowes, & Banister fundamenta sua disciplinæ Chirurgicæ posuerunt. Hoc munus docendi Anatomiam apud Chirurgos constitutum fuit brevi temporis spatio postquam ii in Societatem coivissent. Coiverunt autem Chirurgi in Societatem A. 1540; & A. 32. Henrici Octavi, Iis, Regis & Senatus auctoritate, quatuor Nocentium cadavera singulis annis concessa sunt. Concessa quidem esse fateor; sed, quia vel locus ad secandum idoneus, vel qui secarent idonei deessent, putredinem, opinor, suam integra consecuta sunt. Nullam certe ante Caium rem anatomicam exercentium mentionem invenio. Hanc autem materiei aptæ copiam, Chirurgis lege concessam, in causa fuisse, cur apud Chirurgos potius, quam Medicos prælegerit Caius, veri simillimum videtur.

Neque vero est, quod quis dubitet, alium quam Caium fuisse, qui, in Collegio Medicorum Londinensi Prælectiones

1. Societatem] Vide Merrett's Collection of Acts of Parliament, Charters &c. relating to the Colledge of Physicians, in quarto, 1660, p. 18.

nes Anatomicæ ut instituerentur, curaverit. Hoc quidem non solum ex eo suspicari licet, quod ille Anatomiam plurimum amaverit, & sibi habuerit persuasum, Artem illam Medicis fore adprime¹ utilem; sed etiam ex eo conjecturam hanc haud dubitanter licet facere, quod & Præses Collegii Medicorum, & Medicus Reginæ fuerit eo ipso anno (scilicet 1564) cum quatuor Nocentium cada- vera quotannis publice secare Collegio concessum fuerit. Annon etiam suspicari fas est, sequentia, quæ in Reginæ² Literis Patentibus invenio, Caii fuisse ipsius dictata? “ Quod quidem pium institutum Dni Patris nri (scilicet Collegium Medicorum) quandoquidem in Reipublice comoditatem cessit manifestam, & in majorem indies cessu- rum verisimile sit, si Nos, quod rem medicam profitenti- bus maxime necessarium est, concesserimus predictis &c. in perpetuum quotannis quædam humana corpora ad ana- tomizandum ut informamur —.”

Hoc Caii exemplo factum est, ut, per plurimos annos, Prælectiones Anatomicæ a Medico aliquo, ad id munus constituto, apud Chirurgos haberentur. Laudabilis sane consuetudo, & quæ Medicinæ, tam quæ medicamentis, quam quæ manu curat, uberrimos fructus attulit! Nun- quam autem intermissa fuit illa consuetudo, usque ad id temporis, cum Chirurghi se a Barbi-tonforibus separave- rint.

In

1. Utilem] Vide De lib. suis p. 8, & Dedicacionem Henrico Octavo libris aliquot Galeni præmissam.

2. Literis] Vide Queen Elizabeth's Charter for Anatomies in Merrett's Collection, p. 34.

In Annalibus Collegii Medicorum nullam video Prælectionum fieri mentionem ante A. 1569. Tum vero tali modo de iis scriptum est, qui mihi satis fidem facere videatur, eas ordine tum aliquantisper processisse. Scriptum est enim, ad diem 13^m. Jan. 1569, “Eodem die placuit Collegio D. Lopus admoneatur, ut proxime ordine humanum corpus secet publice, ita postulantibus secandi vicibus. Quod si recusasset, præsentì pecunia numeraret lib. iv.”

Ex hoc tempore Anatomia in Collegio Medicorum sedulo agitata est; Prælector singulis annis constitutus; & si quis hoc sibi demandatum munus detrectaret, multa irrogabatur. Quinetiam latæ fuerunt leges, per quas Sociis interdictum est, ne a prælectionibus abessent. Ex hoc instituto tum Medicina plurimum adjumenti cepit, tum etiam plurimum gloriæ Britannia. Etenim, quod instar omnium est, Harveius (ut ipse testatur) in “Prælectionibus suis Anatomicis, novam suam de motu & usu Cordis, & circuitu Sanguinis sententiam aperuit, postea multis ocularibus demonstrationibus, rationibusque & argumentis illustratam.”

Ex præmissis igitur, uti opinor, haud dubie constat Joannem Caium, tum apud Chirurgos, tum etiam Medicos
Anglos

1. Prælectionibus] Vide Dedicacionem Præsidi & Sociis Collegii, præmissam Exercitationibus Anatomicis de motu Cordis & Sanguinis in Animalibus, Gulielmi Harvei Angli, Medici Regii & Professoris Anatomie in Coll. Med. Lond. Francof. 1628, in 4to.

Anglos Anatomiaē fuisse Conditozem. Supereſt etiam, in ipſo Caii Collegio apud Cantabrigienſes, tabula quædam picta, Ejus imaginem referens, unde quæ diximus ulterius confirmari poſſunt. Huic tabulæ, inter alia, ab Eo præclare facta, hæc Laus tanquam præcellens atque Ei palmaria, inſcripta eſt.

Ann. Ætat. 53.

QVI LVCĒ DEDIT ET SOLATIA MAGNA CHIRURGIS
VT SCIRENT PARTES ANOTOMIA TVAS.

A. D. 1563.

F I N I S.

In hoc Anatomia hinc Condicionem. Subscriptam in
hoc Collegio apud Constantiniam, tabula continet
Tab. I. et imaginem referent, unde que dicitur in
hoc Collegio possunt. Hinc tabula, inter alias, ad hoc
clare facta, hinc hanc tabulam presentem atque hinc
hinc, inscripta est.

An. M. DC. 83.

QUI LUCEM DEDIT ET SOLATIA MAGNA CHIRURGI
UT SCIRENT PARTES ANATOMIA TVAS.

M. D. 1583.

F I N I S.

